

som af processuel Art. Det foreslaas saaledes, at de i Forordning af 7. Februar 1823 § 2 omhandlede Ihændehaverpapirer ikke længere skal undtages fra Mortifikation, men at alle Omsætningspapirer (negotiable Dokumenter) skal kunne mortificeres (§ 1, jfr. §§ 10—12). Endvidere foreslaas nye Regler om Mortifikation af Kuponer (§§ 13—14) og om Bekendtgørelse af Indkaldelse til Mortifikation (§ 6, jfr. § 10).

Ved Udarbejdelsen af Udkastet har man i nogen Grad benyttet den svenske Mortifikationslov af 8. April 1927 (jfr. Love af 15. Juni 1934 og 27. Marts 1936) som Forbillede, men Udkastet afviger dog paa adskillige Punkter fra denne.

Udkastets §§ 1—9 indeholder de almindelige Regler om Mortifikation ved Dom. Hovedbetingelserne herfor fremgaar af §§ 1—2, den nærmere Fremgangsmaade angives i §§ 3—8, og de vigtigste Virkninger af Mortifikationsdommen fastslaas i § 9.

Særlige Regler om Massegældsbreve og Aktier foreslaas i §§ 10—12 og om Kuponer i §§ 13—14.

§ 15 indeholder Forslag om Oprettelse af et Kartotek over mortificerede Massegældsbreve og Aktier, og § 16 omhandler Mortifikation uden Dom. §§ 17—19 giver Regler om Lovens Ikrafttræden og om Ophevelse og Ændring af andre Love.

Almindelige Bestemmelser.

Til § 1.

Som Dokumenter, der kan være Genstand for Mortifikation, nævnes først og fremmest Omsætningsgældsbreve (jfr. Udkast til Lov om Gældsbreve § 11) og andre Omsætningspapirer, hvilket Udtryk her navnlig omfatter Aktier. Mortifikation er særlig paakrævet ved Omsætningspapirer, idet den, der mister et saadant Papir, ellers vilde være meget vanskelig stillet. Skyldneren ifølge et Omsætningsgældsbreve er saaledes kun forpligtet til at betale Gælden mod Udlevering af Gældsrevet, jfr. Udkast til Lov om Gældsbreve § 21.

Efter nugældende Ret er der ikke Adgang til Mortifikation af alle Omsætnings-

papirer. Forordning af 7. Februar 1823 § 2 udelukker en meget vigtig Gruppe Papirer fra Mortifikation, nemlig alle „Kongelige eller af offentlige Instituter udstædte Obligationer og Penge-Effecter, som, enten ifølge disse Papirers oprindelige Indhold, eller efter foregaaet Transport, ere i de Bøger, som hos vedkommende offentlige Autoriteter holdes over saadanne Effecter, noterede som lydende paa Ihændehaveren.“ En endnu videregaaende Undtagelse findes i den svenske Mortifikationslovs § 1, hvorefter „obligationer“ ikke kan mortificeres. Ifølge den norske Mortifikationslov af 6. Marts 1869 er Mortifikation af Ihændehaverpapirer vel ikke udelukket, men det kræves sandsynliggjort, at Dokumentet er tilintetgjort, jfr. Lovens § 5. Den finske Lov af 14. August 1901 opstiller derimod ikke dette Krav, for at Ihændehaverpapirer kan mortificeres, og det samme gælder for tysk og schweizisk Rets Vedkommende.

Efter Kommissionens Mening bør hverken den nævnte Bestemmelse i Forordningen af 1823 opretholdes eller nogen anden Undtagelse gøres med Hensyn til Ihændehaverpapirer. Adgang til Mortifikation er mindst lige saa nødvendig for denne meget omfattende Gruppe Dokumenter som for andre Papirer, og Mortifikationsinstituttet vil først virkelig kunne opfylde sit Formaal, naar ogsaa alle Ihændehaverpapirer kan mortificeres. At der er Trang til en saadan Udvidelse, har Kommissionen da ogsaa faaet bekræftet fra sagkyndig Side. Som Grund til at udelukke eller indskrænke Adgangen til Mortifikation af Ihændehaverpapirer anføres Hensynet til Omsætningen af disse, idet man befrygter, at Publikum — navnlig i Udlandet — vil nære Ængstelse for at købe Papirer, der kan mortificeres. De Betænkeligheder, der kunde være i saa Henseende, kan imidlertid efter Kommissionens Mening fjernes ved, at man for at tillade Mortifikation af Ihændehaverpapirer stiller saa store Krav, at Muligheden for uberettiget Opnaaelse af Mortifikation — der jo ellers vil være størst ved Ihændehaverpapirer, fordi Trediemand særlig let kan